

Sygn. akt II Ca 968/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Grzesik
Sędziowie:	SO Karina Marczak SO Tomasz Sobieraj (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2015 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. M.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej E. R.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2014 roku, sygn. akt I C 646/13

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt II Ca 968/14

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 17 stycznia 2013 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych P. F., L. M. i A. M. kwoty 10.000,00 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2012 roku, a nadto o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu. Uzasadniając żądanie powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność z tytułu umowy kredytu wraz z prawem własności weksla i prawami z niego wynikającymi, w tym prawem do uzupełnienia weksla in blanco w zakresie mu przysługującym. Powód podał, że w związku z brakiem płatności powód wypełnił weksel in blanco na kwotę 297.071,00 złotych. Podał, że dochodzi jedynie części należności wekslowej, tj. kwoty 10.000 złotych.

Sąd Rejonowy w Zamościu w dniu 25 stycznia 2013 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił w całości żądanie powoda.

Zarzuty od powyższego nakazu zapłaty złożył w dniu 18 lutego 2013 roku pozwany A. M.. W zarzutach pozwany wniósł o odrzucenie pozwu z uwagi na okoliczność, iż postępowanie w przedmiocie tego samego roszczenia zostało już prawomocnie osądzone, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, zarzut nieprawidłowego przedstawienia weksla do zapłaty, brak zgody małżonki pozwanego na poręczenie weksla do 200.000 złotych.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 roku:

- w punkcie I utrzymał w całości nakaz zapłaty wydany w dniu 25 stycznia 2013 roku w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Zamościu, sygn. akt I Nc 166/13 w stosunku do pozwanego A. M.;
- w punkcie II zasądził od pozwanego A. M. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 7,60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie swoje rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 17 stycznia 2008 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a P. F. zawarta została umowa numer (...) /2008 kredytu gotówkowego (...), której przedmiotem był kredyt konsumpcyjny w kwocie 200.000 złotych. Umowa została zawarta na okres do dnia 15 stycznia 2013 roku W § 16 umowy strony ustaliły, że (...) S.A. może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę, w przypadku: - wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności; nieustanowienia przez kredytobiorcę dodatkowego zabezpieczenia; braku wpływów środków pieniężnych, w deklarowanej wysokości, na rachunek kredytobiorcy lub rozwiązania umowy o prowadzenie tego rachunku, gdy kredyt został zabezpieczony umownym prawem potrącenia wymagalnej wierzytelności (...) S.A. z wierzytelnościami kredytobiorcy z tytułu środków pieniężnych wpływających oraz środków przechowywanych na tym rachunku; niedotrzymania przez kredytobiorcę innych warunków udzielenia kredytu określonych w umowie lub w umowie o zabezpieczenie spłaty kredytu. Strony postanowiły, że termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni. W § 21 strony postanowiły, że wszelkie dotyczące umowy oświadczenie, zawiadomienia, informacje i pisma, zwane dalej korespondencją, (...) S.A. będzie wysyłała do kredytobiorcy na adres wskazany w umowie lub na innych adres wskazany przez kredytobiorcę po zawarciu umowy. Kredytobiorca zobowiązał się niezwłocznie zawiadomić (...) S.A. o zmianie swojego nazwiska, adresu zamieszkania, adresu korespondencyjnego oraz miejsca pracy. W razie zaniedbania ww. obowiązku, korespondencja miała być wysłana do kredytobiorcy na ostatni wskazany przez niego adres. Strony ustaliły, że za datę doręczenia korespondencji uważa się wówczas datę pierwszego awizowania przesyłki poleconej nie doręczonej, wysłanej na ostatni znany (...) S.A. adres korespondencyjny. Zabezpieczenie kredytu stanowił m.in. weksel własny in blanco, wystawiony przez kredytobiorcę oraz poręczenie wekslowe osoby fizycznej – A. M. i L. M.. W związku z powyższym zabezpieczeniem kredytobiorca podpisał deklarację wekslową, zgodnie z którą Bank (...) S.A. miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wobec banku z tytułu kredytu gotówkowego numer 29/206- (...) /2008 łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając kredytobiorcę listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru pod wskazanym w deklaracji adresem, najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności. W deklaracji wskazano, że miejscem płatności weksla jest (...) S.A. 4 Oddział S.. Weksel mógł być uzupełniony klauzulami zapłacę bez protestu, tylko (...) SA. Walutą weksla miała być waluta wierzytelności, którą weksel zabezpiecza. Poręczyciele wekslowi – w tym pozwany – podpisali deklarację poręczycieli weksla własnego niezupełnego (in blanco), w której oświadczyli, że udzielili poręczenia wekslowego za zobowiązania z kredytu gotówkowego i wyrazili zgodę na treść deklaracji wystawcy weksla, z tym że zobowiązanie ich jako poręczycieli wekslowych zostało ograniczone do kwoty 200.000 złotych. W razie wypełnienia weksla przez (...) S.A. poręczyciele mieli być zawiadomieni tak jak wystawca weksla. Wcześniej, tj. w dniu

14 stycznia 2008 roku D. F. i E. R. podpisali oświadczenie, zgodnie z którym zobowiązali się do pokrycia wszelkich roszczeń wobec pozwanego, związanych z poręczonym kredytem gotówkowym na rzecz P. F..

Kredytobiorca nie spłacił zaciągniętego kredytu, toteż pismem z dnia 8 września 2009 roku bank wypowiedział umowę kredytu. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni (§ 16 pkt 2 umowy kredytu gotówkowego). Jednocześnie bank wezwał kredytobiorcę i poręczycieli do spłaty kwoty 179.036,01 złotych. Przesyłka zawierająca ww. pismo, skierowana do P. F., została zwrócona po awizowaniu z adnotacją „adresat nieznan”. Przesyłka była awizowana w dniu 5 października 2009 roku. Natomiast pismo skierowanego pozwanego zostało doręczone A. M. w dniu 5 października 2009 roku.

W dniu 14 czerwca 2011 roku bank wystawił tytuł egzekucyjny na kwotę łączną 237.243,46 złotych, a następnie wnioskami z dnia 14 czerwca 2011 roku wystąpił o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności przeciwko P. F. i pozwanemu. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko kredytobiorcy został zarejestrowany przez Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie pod sygnaturą IX Co 5431/11. W tej sprawie wniosek wpłynął w dniu 6 lipca 2011 roku. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko pozwanemu został zarejestrowany przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie pod sygnaturą I Co 161/12. W tej sprawie wniosek wpłynął w dniu 11 lipca 2011 roku.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2011 roku, wydanym w sprawie IX Co 5431/11, Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) wystawionemu w dniu 14 czerwca 2011 roku przez wierzyciela (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. – Centrum Restrukturyzacji i Windykacji Biuro w S. przeciwko dłużnikowi P. F. z ograniczeniem możliwości prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie powyższego tytułu egzekucyjnego do kwoty 300.000 złotych.

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2012 roku, wydanym w sprawie I Co 161/12, Sąd Rejonowy w Bełchatowie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) wystawionemu w dniu 14 czerwca 2011 roku przez wierzyciela (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. przeciwko dłużnikowi A. M. z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 300.000 złotych.

W oparciu o tytuł opatrzony klauzulą wykonalności w sprawie o sygnaturze IX Co 5431/11 bank prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko P. F..

W dniu 9 grudnia 2011 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a powodem została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył od banku wierzytelność wynikającą z umowy numer (...)-/2008.

Pismami z dnia 8 listopada 2012 roku powód wezwał wystawcę weksla i poręczycieli wekslowych – w tym pozwanego – do wykupu weksla, wystawionego na kwotę 297.071,00 złotych. Pozwany odebrał wezwanie w dniu 13 listopada 2012 roku. Termin zapłaty weksla określono na 22 listopada 2012 roku.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Sąd Rejonowy wskazał, że żądanie pozwu zostało wywiedzione z treści weksla własnego wystawionego przez P. F. i poręczonego przez L. M. i A. M., przy czym za bezsporny uznał fakt wystawienia powyższego weksla stanowiącego zabezpieczenie wykonania zobowiązania z umowy kredytowej zawartej w dniu 17 stycznia 2008 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a P. F..

Sąd Rejonowy odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, uznał, że w świetle art. 10 ustawy z 1936 roku – Prawo wekslowe weksel in blanco może być wypełniony jedynie zgodnie z upoważnieniem osoby na nim podpisanej, a wykładnia tego upoważnienia (deklaracji wekslowej) odbywa się na zasadach ogólnych art. 65 k.c., które, ze względu na ścisłą więź istniejącą pomiędzy zobowiązaniem wekslowym, a zobowiązaniem zabezpieczonym wekslem in blanco, prowadzą do wniosku, iż treścią upoważnienia objęte jest jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia

podlegającego zabezpieczeniu. Sąd Rejonowy uznał, że wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego jest zatem wypełnieniem weksla niezgodnie z deklaracją wekslową i osoba podpisana na wekslu może podnieść taki zarzut w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 ustawy z 1936 roku – Prawo wekslowe wskazując, że z tego względu jej zobowiązanie wekslowe nie powstało. Sąd Rejonowy podkreślił, że dla odpowiedzialności wekslowej wobec remitenta osoby, która złożyła podpis na wekslu, decydujące jest zatem wypełnienie weksla in blanco przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podstawowego, a nie wniesienie pozwu przed upływem tego terminu. Według Sądu Rejonowego - jeżeli zatem powództwo oparte zostało wyłącznie na zobowiązaniu wekslowym, nie ma znaczenia wniesienie pozwu po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, albowiem nie ten stosunek jest podstawą roszczenia, a stosunek wekslowy, który przedawnia się według swoistych zasad przewidzianych w art. 70 ustawy z 1936 roku – Prawo wekslowe. W takiej sytuacji zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego może być skutecznie podniesiony w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 ustawy z 1936 roku – Prawo wekslowe, jeżeli remitent wypełnił weksel po upływie terminu przedawnienia roszczenia podstawowego.

Sąd Rejonowy wskazał, że podnosząc zarzut przedawnienia pozwany powoływał się na upływ trzech lat od dnia wypowiedzenia umowy kredytu, przy czym skuteczność wypowiedzenia umowy kredytu nie była przy tym kwestionowana przez pozwanego. Weryfikując daty zdarzeń relevantnych dla weryfikacji tego zarzutu Sąd Rejonowy ustalił, że do wypowiedzenia umowy kredytu doszło na skutek zastępczego (umownego) doręczenia kredytobiorcy P. F. pism banku z dnia 8 września 2009 roku, które zostało skierowane na ostatni znany bankowi adres kredytobiorcy i uznane, na podstawie § 21 umowy, za doręczone z dniem dokonania pierwszej awizacji przesyłki zawierającej oświadczenie woli o wypowiedzeniu, tj. w dniu 5 października 2009 roku i tym samym od tej daty należało zatem liczyć bieg terminu wypowiedzenia, który zgodnie z § 16 umowy wynosił 30 dni. W tej sytuacji Sąd Rejonowy uznał, że wierzytelność przysługująca bankowi względem P. F. uzyskała walor wymagalnej w dniu 5 listopada 2009 roku i od tej daty rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia dla roszczeń związanych z działalnością gospodarczą banku, który co do zasady zakończyłby bieg w dniu 5 listopada 2012 roku. Sąd Rejonowy na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalił jednak, że w dniu 14 czerwca 2011 roku bank wystawił tytuł egzekucyjny na kwotę łączną 237.243,46 złotych, a następnie wnioskami z dnia 14 czerwca 2011 roku wystąpił o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności przeciwko P. F. i pozwanemu, przy czym wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko pozwanemu wpłynął w dniu 11 lipca 2011 roku. Sąd Rejonowy powołując się na treść art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz poglądy orzecznictwa uznał, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności pozasądowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Sąd Rejonowy w związku z tym wskazał, że zainicjowane przez bank postępowanie o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerwały zatem bieg przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, który rozpoczął ponownie bieg po zakończeniu postępowania w rozumieniu art. 124 § 2 k.c., przy czym postanowienie kończące postępowanie w sprawie IX Co 5431/11 uprawomocniło się w stosunku do wierzyciela z dniem 16 sierpnia 2011 roku, zaś w sprawie I Co 161/12 z dniem 27 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy wskazał, że abstrahując od daty doręczenia odpisów tych postanowień dłużnikom, bieg na nowo terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego rozpoczął się najwcześniej od daty 17 sierpnia 2011 roku. Biorąc pod uwagę, że weksel został przedstawiony do wykupu w listopadzie 2012 roku, zaś data jego płatności przypadła na dzień 22 listopada 2012 roku, Sąd Rejonowy uznał, że do wypełnienia weksla doszło jeszcze przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia, co mogłoby nastąpić w dniu 17 sierpnia 2014 roku. Sąd Rejonowy dodatkowo wskazał, że przed upływem tego terminu powód zainicjował niniejsze postępowanie, wnosząc pozew w dniu 17 stycznia 2013 roku. W tej sytuacji Sąd Rejonowy uznał, że zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego był całkowicie chybiony.

Odnosząc się do dalszych zarzutów Sąd Rejonowy wyjaśnił, że choć zobowiązanie wekslowe ma charakter zasadniczo abstrakcyjny – niezależny od przyczyny jego zaciągnięcia – to w praktyce dłużnik może przeciwstawiać żądaniu wierzyciela wekslowego również zarzuty wynikające spoza wekslowych stosunków łączących dłużnika z pierwszym remitentem, przy czym w sytuacji przeniesienia wierzytelności wekslowej w drodze przelewu, zastosowanie znajdzie artykuł 513 § 1 k.c., co oznacza, że dłużnik wekslowy zachowa wobec cesjonariusza zobowiązania wekslowego wszystkie zarzuty jakie przysługiwały mu w stosunku do cedenta w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Sąd Rejonowy

zaznaczył także, że uzupełnienie weksla przez remitenta tylko wtedy można uznać za niezgodne z porozumieniem, jeżeli sprzeciwia się ono wykładni porozumienia, przy czym wobec posiadacza, z którym została zawarta umowa można podnieść zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem, aczkolwiek ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na dłużniku wekslowym. Sąd Rejonowy w świetle przeprowadzonych dowodów uznał, że pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a powodem została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył od banku wierzytelność wynikającą z umowy numer (...) - /2008, co oznacza, że od daty nabycia zatem wierzytelności powód jako sukcesor był uprawniony do dochodzenia od pozwanego roszczenia o zapłatę, a nadto do uzupełnienia weksla, w tym do umieszczenia na nim swojej nazwy (firmy). W ocenie Sądu Rejonowego zarówno umowa kredytowa jak i sama deklaracja wekslowa nie wykluczały przelewu wierzytelności i nie stanowiły także tamy do uzupełnienia weksla oznaczeniem remitenta innego niż kredytodawca – bank. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że podstawą do uznania niezupełnego dokumentu za weksel in blanco jest udzielenie odbiorcy dokumentu upoważnienia do jego uzupełnienia, przy czym z chwilą wręczenia weksla in blanco między wręczającym, który złożył podpis w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, a odbiorcą dochodzi do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego, jednak zobowiązanie to powstaje dopiero po uzupełnieniu dokumentu zgodnie z udzielonym upoważnieniem, z mocą wsteczną od chwili wydania weksla in blanco odbiorcy. Sąd Rejonowy wskazał, że dopuszczalne jest przenoszenie wierzytelności przyszłej (warunkowej) wraz z uprawnieniem do uzupełnienia weksla in blanco, chyba, że co innego wynika z deklaracji wekslowej. Sąd Rejonowy wskazał, że według przeważającego poglądu piśmiennictwa i orzecznictwa w Polsce wykształciła się praktyka dopuszczająca obrót wekslem in blanco jedynie na zasadach przelewu i dlatego w świetle prawa polskiego osoba, która otrzymała weksel in blanco może go przenieść na zasadach przelewu wraz z uprawnieniem do jego uzupełnienia na inną osobę, chyba, że co innego wynika z upoważnienia do uzupełnienia.

Sąd Rejonowy w kwestii oznaczenia remitenta na przedstawionym do wykupu wekslu zauważył, że Prawo wekslowe nie zawiera przepisu wskazującego na prawidłowe i wystarczające określenie osoby prawnej będącej trasatem lub remitentem, i dlatego należy posłużyć się przepisami ogólnymi prawa cywilnego o osobach prawnych oraz przepisami szczególnymi dotyczącymi konkretnej kategorii osób prawnych. W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd Rejonowy uznał, że kluczowym elementem dla utworzenia funduszu inwestycyjnego jest wpis do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, zaś z przedstawionego przez powoda wyciągu z rejestru wynika jednoznacznie, że pełna firma powoda brzmi (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty i jest ona tożsama z tą umieszczoną na wekslu dołączonym do pozwu w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy uznał, że w tym stanie rzeczy zarzut wskazania w wekslu niewłaściwego remitenta lub jego niepełnej nazwy nie był zasadny.

Sąd Rejonowy za nieskuteczny uznał również zarzut dotyczący wypełnienia weksla na sumę przekraczającą zabezpieczone wekslem zobowiązanie z umowy kredytu. Sąd Rejonowy wskazał, że kredytobiorca P. F. podpisał deklarację wekslową, zgodnie z którą Bank (...) S.A. miał prawo wypełnić weksel w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu wobec banku z tytułu kredytu gotówkowego numer 29/206- (...) - /2008 łącznie z odsetkami, prowizją i kosztami oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając kredytobiorcę listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru pod wskazanym w deklaracji adresem, najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności, zaś w tym samym czasie poręczyciele wekslowi – w tym pozwany – podpisali deklarację poręczycieli weksla własnego niezupełnego (in blanco), w której oświadczyli, że udzielili poręczenia wekslowego za zobowiązania z kredytu gotówkowego i wyrazili zgodę na treść deklaracji wystawcy weksla, z tym że zobowiązanie ich jako poręczycieli wekslowych zostało ograniczone do kwoty 200.000 złotych. Sąd Rejonowy uznał, że uprawnienie do uzupełnienia weksla kwotą odpowiadającą sumie należności głównej, odsetek, prowizji i kosztów płynęło zatem z literalnego brzmienia deklaracji wekslowej. Sąd Rejonowy podkreślił, że uzupełnienie weksla kwotą, która przewyższała limit odpowiedzialności pozwanego nie tylko nie czyniło tego weksla nieważnym, ale nadto nie mogło rzutować na zakres odpowiedzialności pozwanego, gdyż granice tej odpowiedzialności statuowała deklaracja podpisana przez A. M.. Zdaniem Sądu Rejonowego - to ograniczenie miałoby jednak znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyby powód dochodził pełnej wierzytelności wekslowej, natomiast w niniejszej sprawie powód domagał się jedynie części sumy wekslowej, tj. 10.000 złotych – części niespłaconego kapitału, a zatem znacząco niższej niż górna granica odpowiedzialności pozwanego.

Sąd Rejonowy uznał, że nieważnością weksla nie mogło skutkować również niewłaściwe oznaczenie miejsca płatności weksla, albowiem wprawdzie powód popełnił błąd przy wypełnianiu weksla i wbrew deklaracji jako miejsce płatności weksla wpisał Z., zamiast (...) Oddział w S., to okoliczność ta nie wpływała ani na zakres uprawnień wierzyciela ani zakres obowiązków dłużnika. Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 101 pkt 4 prawa wekslowego weksel powinien zawierać oznaczenie miejsce płatności, tj. wskazywać konkretną faktycznie istniejącą miejscowość, w której weksel ma być przedstawiony do zapłaty, jednak oznaczenie miejsca płatności nie jest jednak warunkiem ważności weksla, jeżeli to miejsce można określić pośrednio, choćby na podstawie deklaracji wekslowej. Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że skoro w niniejszej sprawie istniała możliwość jednoznacznego ustalenia treści porozumienia wekslowego w zakresie miejsca płatności weksla, to błąd popełniony przez powoda na etapie uzupełniania weksla nie mógł skutkować jego nieważnością, a co najwyżej rodzić konieczność doprecyzowania jego treści w granicach wyznaczonych zgodnymi oświadczeniami woli remitenta i wystawcy weksla, to zaś pośrednio nastąpiło w toku postępowania w niniejszej sprawie w związku z uwzględnieniem zarzutu pozwanego dotyczącego właściwości miejscowej sądu.

Sąd Rejonowy za bezzasadny uznał zarzut pozwanego dotyczący braku zgody jego żony na zaciągnięcie zobowiązania w kwocie 200.000 złotych, Sąd Rejonowy wskazał, że istota umowy poręczenia wyraża się w zaciąganiu przez poręczyciela własnego zobowiązania, które rodzi odpowiedzialność osobistą, bez ograniczenia do konkretnego przedmiotu czy masy majątkowej, a to oznacza, że poręczyciel – pozostający w małżeńskiej wspólności majątkowej – za dług wynikający z poręczenia odpowiada obiema masami majątkowymi. Sąd Rejonowy wskazał, że niewyrażenie zgody na potwierdzenie umowy poręczenia przez współmałżonka nie oznacza, że umowa ta staje się nieważna i nie wyłącza odpowiedzialności wierzyciela za taki dług jego majątkiem odrębnym. Sąd Rejonowy zauważył, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego na tle art. 36 i 37 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym do chwili nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych ustaw (Dz. U. numer 162, poz. 1691) utrwalone było stanowisko, że podobnie jak przy zwykłym poręczeniu, także przy poręczeniu wekslowym dokonanym przez jednego z małżonków w oparciu o majątek wspólny, gdy poręczenie przekraczało zakres zwykłych czynności zarządu majątkiem wspólnym, do jego ważności wymagana była zgoda drugiego małżonka, jednak to stanowisko straciło na aktualności w obecnym stanie prawnym. Sąd Rejonowy wskazał, że ustawodawca zrezygnował z pojęć czynności zwykłego zarządu i czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu majątkiem wspólnym małżonków i stworzył zamknięty katalog czynności prawnych, do dokonania których przez jednego małżonka potrzebna jest zgoda drugiego małżonka, która nie zawiera poręczenia.

Sąd Rejonowy wskazał także, że w rozpoznawanej sprawie nie naprowadzono żadnych dowodów pozwalających na przyjęcie, aby w chwili udzielania poręczenia pozwany mógł być w jakikolwiek sposób ograniczony w swobodnym powzięciu decyzji, gdyż twierdzenia jakoby odmowa udzielenia poręczenia skutkować miała utratą zatrudnienia były gołosłowne, a co za tym idzie nie mogły wpłynąć na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie oparł się na zgromadzonych dokumentach, których treść i autentyczność nie były przez strony kwestionowane.

Kierując się powyższymi przesłankami Sąd Rejonowy na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy nakaz zapłaty wydany w dniu 25 stycznia 2013 roku przez Sąd Rejonowy w Zamościu w sprawie o sygnaturze akt I Nc 166/13.

Sąd Rejonowy rozstrzygnął dodatkowo o kosztach procesu, powstałymi po wydaniu nakazu zapłaty, w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd Rejonowy wskazał, że po wydaniu nakazu zapłaty, w którym przyznano na rzecz powoda kwotę 1.342 złotych tytułem kosztów proces, powód poniósł wydatek w kwocie 7,60 złotych na którą złożyły się koszty wysłania listów poleconych zawierających odpowiedź na zarzuty pozwanego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 11 kwietnia 2014 roku wniósł pozwany A. M., zaskarżając go w całości.

Pozwany zarzucił powyższemu wyrokowi:

- 1/ naruszenie przepisu art. 118 k.c. poprzez pominięcie, że roszczenie objęte wekslem uległo przedawnieniu;
- 2/ pominięcie, że weksel miał charakter weksla gwarancyjnego, zabezpieczającego zapłatę wierzytelności z umowy kredytowej zawartej pomiędzy (...) z siedzibą w W. z pozwanym P. F., której to poręczycielami byli pozostali pozwani i tym samym weksel był związany ze stosunkiem podstawowym, zaś roszczenie ze stosunku podstawowego uległo przedawnieniu, co doprowadziło do wydania nakazu zapłaty z naruszeniem przepisów art. 10, art. 16, art. 17 i art. 19 prawa wekslowego;
- 3/ naruszenie art. 123 § 1 k.c. przez niczym nieuzasadnione przyjęcie przez sąd pierwszej instancji, że doszło do przerwania biegu przedawnienia w stosunku do pozwanego A. M. poprzez nadanie przez Sąd Rejonowy w Belchatowie postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 161/12 klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 14 czerwca 2011 roku;
- 4/ naruszenia art. 4 w związku z art. 101 i art. 103 prawa wekslowego poprzez wydanie nakazu zapłaty z weksla, który nie został prawidłowo przedstawiony do zapłaty, jak również poprzez pominięcie, że weksel jest nieważny wobec wypełnienia go i wykorzystania niezgodnie z deklaracją wekslową;
- 5/ naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niezgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym ustalenia faktyczne polegające na błędnym ustaleniu, że weksel in blanco został wypełniony niezgodnie z porozumieniem i pominięcie gwarancyjnego charakteru weksla;
- 6/ naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez
  - a/ wydania nakazu zapłaty mimo braku zgody małżonki pozwanego na poręczenie weksla do 200000 złotych jako niezbędnej do zaciągnięcia zobowiązania finansowego o znacznej wartości;
  - b/ uznanie, że doszło do skutecznego wypowiedzenia przez poprzednika prawnego powoda umowy kredytu gotówkowego z dnia 17 stycznia 2008 roku w sytuacji, gdy wypowiedzenie dotyczyło innej umowy;
  - c/ naruszenie art. 6 k.c. poprzez zaniechanie przez powoda przytoczenia w pozwie dowodów oraz okoliczności zmierzających do wykazania, że doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia wobec pozwanego.

Strona pozwana w uzupełnieniu apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że sąd pierwszej instancji w granicach wyznaczonych wnioskami stron przeprowadził wszystkie dowody niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy, poddał je ocenie mieszczącej się w ramach wyznaczonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. i w oparciu o tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy poczynił w badanej sprawie trafne ustalenia faktyczne, które sąd odwoławczy w pełni aprobuje i przyjmuje za własne. Sąd Rejonowy dokonał także właściwej subsumcji ustalonego stanu faktycznego do obowiązujących norm prawa materialnego.

Przeciwko prawidłowości rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku nie mogą przemawiać zarzuty zawarte w apelacji, które w istocie stanowiły powielenie stanowiska strony pozwanej zaprezentowanego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Przed przystąpieniem do szczegółowej analizy tych zarzutów zaznaczyć trzeba, że w badanej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia z weksla, przy czym jest bezsporne, iż powyższy weksel w chwili jego wystawienia był wekslem niepełnym o charakterze gwarancyjnym.

Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że zobowiązanie wekslowe ma co do zasady charakter abstrakcyjny. Oznacza to, że zobowiązanie wekslowe jest oderwane od swej przyczyny prawnej [tzw. *causa*], stanowiącej gospodarczą przyczynę wystawienia weksla. Innymi słowy - brak, nieważność lub inna wadliwość stosunku kauzalnego nie mają wpływu na ważność zobowiązania wekslowego. Nie ma wpływu w tym zakresie także okoliczność, że nie został osiągnięty cel, dla którego wystawiono weksel [vide szerzej A. S.: Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Wydawnictwo (...), W. 2001, s. 28 – 32; A. W., J. I., K. S., Prawo cywilne. Zarys części ogólnej, W. 1998, s. 273]. Z tego względu posiadacz weksla nie musi wykazywać podstawy gospodarczej zobowiązania wekslowego ani tego, że ta podstawa w ogóle istniała. Kto dochodzi zapłaty jako wierzyciel wekslowy, musi tylko przedłożyć dokument weksla, na który się powołuje, i wykazać swą tożsamość z osobą remitenta.

W doktrynie i judykaturze zgodnie podkreśla się jednak, że abstrakcyjność zobowiązania wekslowego zostaje jednak złagodzona we wzajemnych stosunkach pomiędzy wystawcą a pierwszym wierzycielem wekslowym [remitentem]. Według utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego w wymienionych stosunkach dopuszczalne jest podnoszenie przez dłużnika wekslowego wszelkich zarzutów, także zarzutów osobistych w rozumieniu art. 17 Prawa wekslowego. Dopuszczenie zarzutów dotyczących stosunku podstawowego, mimo ujmowania czynności prawnych rodzących zobowiązanie wekslowe jako czynności abstrakcyjnych, ma uzasadnienie w tym, że konstrukcja czynności prawnej abstrakcyjnej nie pozbawia doniosłości prawnej wadliwości istniejących w zakresie stosunku podstawowego. Nie łączy ona wprawdzie z nimi nieważności czynności prawnej przysparzającej, zakłada jednak, w razie ich wystąpienia, zwrot uzyskanego przysporzenia jako bezpodstawnego wzbogacenia (nienależnego świadczenia). Oprócz tego sformułowana jest reguła, zgodnie z którą wierzyciel wekslowy nie może mieć wobec swego bezpośredniego kontrahenta więcej praw niż to wynika ze stosunku podstawowego [vide np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2001 roku, III CKN 341/00, OSNC 2002/4/50; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1998 roku, II CKN 10/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 93, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1999 roku, I CKN 215/98, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 128; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 roku, II CKN 25/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 117; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1929 roku, C 893/29, OSP 1930/1/300; a także A. S.: Komentarz do prawa wekslowego i czekowego, Wydawnictwo (...), W. 2001, s. 31, 130 - 137].

Podkreślenia wymaga, że wbrew zarzutom apelacji sąd pierwszej instancji uwzględnił fakt, że przedmiotowy weksel w chwili jego wręczenia remitentowi był niepełny. W tym miejscu wskazać trzeba, że w judykaturze i doktrynie prawa cywilnego dominuje pogląd, iż z chwilą wręczenia weksla *in blanco* między wręczającym, który złożył podpis w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, a odbiorcą dochodzi jedynie do zawarcia umowy skierowanej na powstanie zobowiązania wekslowego [vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 roku, III CZP 66/95, OSNCP 1995/12/168]. Zobowiązanie to i odpowiadająca mu wierzytelność powstają jednak dopiero po uzupełnieniu weksla *in blanco* zgodnie z udzielonym upoważnieniem. Wskazuje się jednocześnie, że do chwili uzupełnienia można mówić jedynie o przyszłym zobowiązaniu wekslowym oraz przyszłej wierzytelności wekslowej. Uzupełnienie wywiera jednakże skutek z mocą wsteczną, od chwili wydania weksla *in blanco* odbiorcy. Taka przyszła wierzytelność, określana w uproszczeniu jako wierzytelność warunkowa, jest przenoszalna. Dopuszcza się przy tym przeniesienie wraz z nią uprawnienia do uzupełnienia weksla *in blanco*, chyba że co innego wynika z treści upoważnienia do uzupełnienia [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2004 roku, II CK 170/04, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 roku, V CK 228/04, OSP 2005, nr 11, poz. 130, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 roku, II CKN 25/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 117, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1998 roku, III CKN 342/97, OSNC 1998, nr 9, poz. 141].

W niniejszej sprawie jest bezsporne, że w chwili nabycia weksla przez powoda nie był on jeszcze wypełniony, a tym samym – zgodnie z prawidłowym stanowiskiem sądu pierwszej instancji – w tym zakresie doszło do przelewu wierzytelności, którego elementem było przeniesienie na rzecz powoda uprawnienia do uzupełnienia weksla *in blanco*.

Sąd Rejonowy jednocześnie trafnie ustalił, że porozumienie wekslowe zawarte pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W. a pozwanymi nie wyłączało możliwości przeniesienia przyszłej wierzytelności wekslowej wraz z uprawnieniem do uzupełnienia weksla in blanco. Takie zastrzeżenie nie zostało bowiem zawarte w treści deklaracji wekslowej. Wprawdzie dokument ten przewidywał, że weksel jest składany do dyspozycji (...) S.A. celem zabezpieczenia wierzytelności tego ostatniego podmiotu z tytułu kredytu oraz stanowił, że to (...) S.A. ma prawo wypełnić ten weksel, jednak powyższego postanowienia nie można interpretować jako wyłączającego uprawnienie innego podmiotu do wypełnienia weksla w przypadku nabycia wierzytelności zabezpieczonej wekslem. Celem deklaracji wekslowej było bowiem określenie zasad, na jakich mogło dojść do uzupełnienia weksla przez uprawniony podmiot, którym na dzień sporządzenia deklaracji wekslowej była (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.. Z tego względu jest zrozumiałe, że w treści deklaracji wekslowej ten bank był wymieniany jako uprawniony do wypełnienia weksla, jednak nie jest to tożsame z zakazem wypełnienia weksla przez inny podmiot, na rzecz którego doszłoby do przeniesienia wierzytelności zabezpieczonej wekslem wraz z uprawnieniem do jego wypełnienia. Z istoty wierzytelności wekslowej wynika bowiem, że jest ona zbywalna, chyba że strony wyłączyłyby taką możliwość, co w badanej sprawie nie nastąpiło. Wbrew zarzutom pozwanego – w deklaracji wekslowej nie nałożono obowiązku wpisania do weksla sformułowania „tylko (...) S.A.”, a jedynie przewidziano możliwość uczynienia powyższej adnotacji, pozostawiając decyzję w tym zakresie odbiorcy weksla. Do wniosku o możliwości zbycia wierzytelności wekslowej prowadzi ponadto fakt, że w samej umowie kredytowej kredytobiorca wprost wyraził zgodę na przelew wymagalnej wierzytelności przysługującej (...) Bank (...) Spółce Akcyjnej w W. na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że było dopuszczalne przeniesienie weksla wystawionego przez P. F. i poręczonego wekslowo między innymi przez A. M. na rzecz powoda wraz z uprawnieniem do jego wypełnienia na zasadach określonych w porozumieniu wekslowym. W tym stanie rzeczy zarzuty apelacji w tym zakresie nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że w judykaturze i doktrynie prawa cywilnego dominuje pogląd, że nabycie weksla in blanco jest możliwe tylko ze skutkami przelewu. Choćby zatem nabycie weksla in blanco przybierało zewnętrzną postać (formę) nabycia w drodze indosu lub nabycia w sposób określony w art. 14 zdanie drugie pkt 3 prawa wekslowego, wyrze ono tylko takie skutki, jakie wynikają z przelewu wierzytelności [vide orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1931 roku, III 2.C. 227/31, "Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny" 1932, nr 1, s. 184; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1932 roku, III. 2 C 1/32, OSP 1933, poz. 51; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 1934 roku, C II Rw. 3008/33, Zb.Urz. 1935, poz. 3; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1935 roku, C. II 2456/34, OSP 1936, poz. 669; orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 1936 roku, C.I 423/36, OSP 1937, poz. 221 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2002 roku, V CKN 1107/00]. W badanej sprawie dodatkowo wskazać trzeba, że w treści weksla zawarto sformułowanie „nie na zlecenie”, co w myśl art. 11 prawa wekslowego oznacza, że weksel można przenieść jedynie w formie i ze skutkami zwykłego przelewu.

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że pozwany jako dłużnik mógł posiadaczowi weksla, który żąda od niego zapłaty sumy wekslowej, przeciwstawić nie tylko zarzuty, jakie ma osobiście wobec niego, ale i - zgodnie z art. 513 k.c. - wszelkie zarzuty przysługujące mu oraz dłużnikowi głównemu względem (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. w chwili powzięcia wiadomości o przelewie wierzytelności. Oznacza to w szczególności możliwość bronienia się przez dłużnika wekslowego przed żądaniami powoda za pomocą zarzutów dotyczących nieprawidłowego uzupełnienia weksla bez ograniczeń przewidzianych w art. 10 ustawy z 1936 r. - Prawo wekslowe [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2012 roku, sygn., akt II CSK 507/11, LEX nr 1238085].

W badanej sprawie – jak wskazano wyżej – sąd pierwszej instancji trafnie przyjął dopuszczalność wnoszenia tego rodzaju zarzutów przez pozwanego, jednak analiza tych zarzutów doprowadziła go do prawidłowego wniosku, że zarzuty te nie mogą niweczyć roszczenia dochodzonego przez stronę powodową. Sąd Rejonowy w szczególności trafnie ocenił zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową.

W pierwszej kolejności zaznaczyć trzeba, że wypełnienie weksla in blanco zgodnie z upoważnieniem udzielonym przy jego wręczeniu nie stanowi przesłanki formalnej ważności weksla i w związku z czym będzie uważany za weksel trasowany lub weksel własny dokument mający cechy określone w art. 1 Prawa wekslowego lub art. 101

Prawa wekslowego, choćby nadanie mu tych cech nastąpiło z naruszeniem upoważnienia do wypełnienia weksla in blanco. Tym niemniej uzupełnienie weksla w powyższy sposób jednak warunkuje powstanie zobowiązania wekslowego osoby na nim podpisanej. Skoro wręczający weksel in blanco zobowiązuje się do zapłaty według treści nadanej temu dokumentowi w wyniku uzupełnienia go zgodnie z udzielonym upoważnieniem, to jego zobowiązanie powstaje o tyle tylko, o ile uzupełnienia dokonała osoba do tego upoważniona, i tylko w takim zakresie, w jakim treść uzupełnienia pokrywa się z treścią upoważnienia. Osoba, która wręczyła weksel in blanco, może zatem zarzucać jego odbiorcy niepowstanie jej zobowiązania wekslowego ze względu na wypełnienie tego weksla niezgodnie z udzielonym upoważnieniem [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku, I CKN 51/98, OSNC 2000, nr 2, poz. 27, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 roku, II CKN 25/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 117, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 roku, V CK 228/04, OSP 2005, z. 11, poz. 130, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 roku, II CSK 522/07, niepubl.]. Zauważyć jednak trzeba, że nie każde naruszenia upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco wywołuje tego rodzaju skutki. W orzecznictwie wskazuje się na przykład, że w razie naruszenia upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco przez wpisanie w nim wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia został on wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach, w jakich tekst weksla jest zgodny z upoważnieniem [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2001 roku, II CKN 25/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 117 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2004 roku., II CK 170/04, nie publ].

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że doszło do wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym w części dotyczącej miejsca płatności weksla, jednak prawidłowo uznał, że nie wpłynęło to na ważność weksla oraz na istnienie zobowiązania wekslowego zarówno wystawcy weksla, jak i poręczycieli wekslowych.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 4 w związku z art. 101 prawa wekslowego, uzasadniany przez skarżącego twierdzeniem, że weksel nie oznaczał w sposób wystarczająco precyzyjny miejsca płatności. Określenie miejsca płatności weksla polega na określeniu miejscowości, w której zapłata ma nastąpić. W badanej sprawie jako miejsce płatności został wskazany w przedmiotowym wekslu (...). Oznacza to, że prawidłowe jest stanowisko zajęte w tej kwestii przez Sąd Rejonowy, że oznaczenie miejsca płatności było wystarczające i tym samym powoływana przyczyna nieważności weksla nie zachodzi [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2003 roku, VCK 241/02]

Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że miejsce płatności zostało podane w wekslu w sposób sprzeczny z deklaracją wekslową, albowiem porozumienie wekslowe przewidywało, że miejscem płatności powinna być siedziba 4 Oddziału (...) w S., jednak należy zgodzić się z Sądem Rejonowym, że okoliczność ta nie wpływa na samo istnienie zobowiązania wekslowego. Jeżeli miejsce płatności zostało wskazane w treści weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym, to dłużnik wekslowy może w drodze zarzutu jedynie podnosić, że zapłata sumy wekslowej - a tym samym także przedstawienie weksla do zapłaty - powinno nastąpić w innym miejscu. Zaznaczyć jednak trzeba, że przedstawienie weksla do zapłaty nie jest warunkiem powstania roszczenia. Nieprzedstawienie weksla do zapłaty we właściwym terminie powoduje, stosownie do art. 53 Prawa wekslowego, jedynie utratę prawa wobec zwrotnych dłużników wekslowych. Dodatkowo należy wskazać, że przewidziany w art. 38 Prawa wekslowego wymóg przedstawienia weksla do zapłaty ma służyć zapewnieniu dłużnikowi możliwości oceny legitymacji posiadacza weksla oraz sprawdzenia sposobu wypełnienia weksla. Z tego względu zasadne jest stanowisko, że przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 Prawa wekslowego może nastąpić w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu czy samego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu. Decydować powinna chwila, kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I CK 224/04 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 roku, IV CSK 132/05], co w niniejszej sprawie nastąpiło.

W tym stanie rzeczy uznać trzeba, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił skutki wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym w zakresie oznaczenia miejsca płatności weksla, zasadnie uznając, że nie wpłynęło na istnienie ważnego zobowiązania wekslowego pozwanego.

Sąd Rejonowy zasadnie nie uwzględnił również zarzutu wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia.

Zaznaczyć trzeba, że Sąd Najwyższy niejednokrotnie rozważał, czy uzupełnienie weksla in blanco wręczonego w celu zabezpieczenia roszczenia, dokonane po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu, mieści się w granicach upoważnienia do wypełnienia weksla [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 1971 roku, II CR 277/71, OSP 1971, nr 7-8, poz. 139; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 roku, II CK 499/03, Głosa 2005, nr 4, s. 38; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 roku, V CK 228/04, OSP 2005, Nr 11, poz. 130; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2004 roku, II CK 170/04, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2005 roku, III CK 274/05, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2006 roku, IV CSK 15/05, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2006 roku, II CSK 75/06, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 roku, V CSK 205/06, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 roku, V CSK 323/07, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 roku, II CSK 522/07, nie publ., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 roku, I CSK 548/07, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 616/09, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2010 r., I CSK 181/10, nie publ.]. Sąd Najwyższy – jak trafnie wskazał sąd pierwszej instancji – ostatecznie stanął na stanowisku, że treścią upoważnienia do uzupełnienia weksla in blanco jest objęte jedynie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. Uznał przy tym, że również w sytuacjach, w których zastrzeżono, iż wręczony weksel in blanco może być uzupełniony w każdym czasie, chodzi jedynie o dowolną chwilę przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W konsekwencji osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco - w razie uzupełnienia tego weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu - może powoływać się, że nie jest zobowiązana wekslowo. Wśród argumentów przemawiających za takim rozstrzygnięciem Sąd Najwyższy wskazywał wzgląd na potrzebę ochrony dłużnika przed zobowiązaniem bezterminowym i wyjątkowo wysokie ryzyko, jakie stwarza dla niego weksel in blanco. Sąd Najwyższy podkreślał, że w związku z tym szczególnego znaczenia nabierają czasowe ograniczenia możliwości uzupełnienia weksla oraz że ścisła więź między mającym wynikać z weksla in blanco zobowiązaniem wekslowym a roszczeniem podlegającym zabezpieczeniu przemawia za przyjęciem, iż weksel in blanco wręczony w celu zabezpieczenia roszczenia może być uzupełniony jedynie przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu. W świetle dyrektyw art. 65 k.c. - podkreślał Sąd Najwyższy - nawet zastrzeżenie, że weksel in blanco można wypełnić w każdym czasie, nie daje podstaw do całkowitego oderwania możliwej chwili jego wypełnienia od okresu, w którym roszczenia zabezpieczonego można dochodzić. Pogląd dopuszczający możliwość uzupełnienia weksla in blanco nawet w wiele lat po przedawnieniu zabezpieczonego roszczenia nie daje się pogodzić z przyjętym w art. 65 k.c. założeniem rozsądnego i celowego działania uczestników obrotu prawnego. Podzielając ten kierunek wykładni trzeba dodać, że zarzut uzupełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego przysługuje także poręczycielowi.

W konsekwencji Sąd Rejonowy trafnie przyjął, że zarzut przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego może być skutecznie podniesiony przez wystawcę weksla lub poręczyciela wekslowego, jeżeli remitent wypełnił weksel po upływie terminu przedawnienia roszczenia podstawowego. W badanej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo jednak ustalił, że roszczenie wynikające z umowy kredytu z dnia 17 stycznia 2008 roku nie uległo przedawnieniu.

Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, że w badanej sprawie miałyby zastosowanie przewidziany w art. 118 k.c. trzyletni termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, którego bieg należałoby liczyć od daty wypowiedzenia umowy kredytowej, czyli od 5 listopada 2009 roku. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że tak ustalony termin przedawnienia upłynąłby w dniu 5 listopada 2012 roku, jednak przed upływem powyższego terminu doszło do skutecznego przerwania biegu terminu przedawnienia poprzez złożenie wniosku o nadanie

klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, co wynika z dokumentów zawnioskowanych przez stronę powodową, co czyni bezzasadnym zarzut apelacyjny dotyczący naruszenia art. 6 k.c., gdyż powód sprostał w tej mierze ciężącemu na nim obowiązkowi dowodowemu.

Wbrew twierdzeniom skarżącego - sąd pierwszej instancji właściwie zastosował w tym zakresie przepis art. 123 § 1 k.c., albowiem zgodnie z dominującym poglądem judykatury i doktryny prawa cywilnego złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności stanowi czynność zmierzającą bezpośrednio do dochodzenia roszczenia

Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że zagadnienie przerwy biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w ogóle, w tym bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, było w przeszłości rozstrzygane w orzecznictwie niejednolicie. Mianowicie w orzeczeniu z dnia 28 stycznia 1970 roku, sygn. akt I PZ 2/70, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności należy uznać za czynność odpowiadającą wymaganiom art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Natomiast w orzeczeniach z dnia 24 września 1971 roku, sygn. akt II CR 358/71 i z dnia 22 lutego 1973 roku, III PRN 111/72, OSNCP 1974/1/12, uchwale z dnia 20 lutego 1974 roku, III CZP 2/74, OSNCP 1975/2/18 i uchwale z dnia 4 sierpnia 1977 roku, IV PR 160/77 Sąd Najwyższy zajął stanowisko odmienne, przyjmując że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nie przerywa biegu przedawnienia. Zasadniczym argumentem na rzecz tego poglądu było odwołanie się do zawartego w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wymagania bezpośredniości. Podkreślono przy tym, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności jest wprawdzie konieczny do wszczęcia egzekucji, jednak jej nie wszczyna, a ponadto, że wierzyciel po uzyskaniu tytułu wykonawczego może w ogóle nie złożyć wniosku o wszczęcie egzekucji. Od tego stanowiska odstąpił jednak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03 stwierdzając, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg przedawnienia. Zaakcentował jednocześnie, że teza ta odnosi się do każdego wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bez względu na to, czy dotyczy on sądowego czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego. W uzasadnieniu przyjął, że wcześniejsze stanowisko, nawiązujące do wymagania "bezpośredniości czynności", oparte zostało na jego znaczeniu wskazanym w słownikach języka polskiego, z pominięciem celu jego wprowadzenia oraz funkcji, jakie spełnia możliwość przerwania przedawnienia. Odniósł się do przyjętej w orzecznictwie liberalnej wykładni art. 111 p.o.p.c., uznającej że czynnością "przedsięwziętą w celu dochodzenia roszczenia" jest nawet wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych złożony przed wytoczeniem powództwa. Uznał, że wprowadzenie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wymagania bezpośredniości było reakcją na krytykę zaliczania do kręgu czynności przerywających bieg przedawnienia aktów niekoniecznych z punktu widzenia właściwych przepisów proceduralnych do dochodzenia roszczenia, a nie zamierzeniem ustawodawcy wyeliminowania z hipotezy tego przepisu wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Stanowi on przecież - poza przypadkami nadawania takiej klauzuli z urzędu - *conditio sine qua non* zaspokojenia roszczenia. Podkreślił też, że do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem, uprawniony nie może podjąć innej czynności mogącej też przerwać bieg przedawnienia. Stąd złożenie tego wniosku nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu ukończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.). Uregulowanie to odpowiada fundamentalnemu założeniu instytucji przedawnienia, według którego termin przedawnienia nie może biec, jeżeli uprawniony nie ma możliwości realizowania roszczenia. Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego zostało zaakceptowane w judykaturze i obecnie jest powszechnie akceptowane [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 roku, II CK 276/04, niepubl. oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 roku, 196/14, LEX nr 1622306]. Sąd odwoławczy wziął pod uwagę, że Sąd Najwyższy w tym ostatnim orzeczeniu wyraził stanowisko, że do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Z tego względu wyrażono w tym orzeczeniu pogląd, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.), jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. W konsekwencji Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że brak podstaw do przyjęcia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. Podkreślenia jednak wymaga, że Sąd Najwyższy w tymże samym orzeczeniu podtrzymał pogląd, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu

na rzecz banku będącego cedentem przerywa bieg trzyletniego terminu przedawnienia, który rozpoczyna się na nowo z chwilą zakończenia tego postępowania, co pozostaje skuteczne także w przypadku przelewu wierzytelności stwierdzonej powyższym tytułem wykonawczym na rzecz innego podmiotu. W badanej sprawie poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnemu przeciwko dłużnikowi głównemu, co nastąpiło w dniu 6 lipca 2011 roku, doszło zatem do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, który rozpoczął ponowny bieg najwcześniej z dniem 17 sierpnia 2011 roku. Jak trafnie ustalił Sąd Rejonowy – od tej daty do chwili wypełnienia weksla nie upłynął trzyletni termin przedawnienia, o czym świadczy fakt, że weksel został przedstawiony do wykupu w listopadzie 2012 roku, zaś w dniu 17 stycznia 2013 roku został wniesiony pozew, do którego dołączono wypełniony weksel.

Z powyższych przyczyn Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że zarzut wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym nie można uznać, że weksel został w tym zakresie wypełniony niezgodnie z porozumieniem wekslowym.

W konsekwencji nie było podstaw do stwierdzenia naruszenia w tym zakresie art. 10 lub art. 17 prawa wekslowego. Ten ostatni przepis stanowi, że „Osoby, przeciw którym dochodzi się praw z wekslu, nie mogą wobec posiadacza zaślaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych z wystawcą lub z posiadaczami poprzednimi, chyba że posiadacz, nabywając weksel, działał świadomie na szkodę dłużnika”. Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 10 Prawa wekslowego - „Jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zaślaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.” Oznacza to, że weksel początkowo niezupełny różni się od weksla od początku pełnego tym, że zarzut wypełnienia niezgodnego z porozumieniem regulowany jest przez art. 10, który zapewnia dłużnikowi wekslowemu słabszą ochronę niż ta z art. 17, z tym jednakże zastrzeżeniem, iż artykuł 10 odnosi się tylko i wyłącznie do zarzutów z tytułu niewłaściwego wypełnienia weksla i tylko w tej mierze wyklucza stosowanie art. 17. Dlatego też inne zarzuty osobiste oceniać należy nie według art. 10, lecz według art. 17 prawa wekslowego. W badanej sprawie – jak wskazano wyżej – z uwagi na to, że do przeniesienia weksla nastąpiło przed jego wypełnieniem, pozwany mógł bez ograniczeń wynikających z obu przywołanych wyżej przepisów przedstawiać zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go z pierwotnym posiadaczem weksla, w tym również zarzuty przedawnienia roszczenia zabezpieczonego wekslem. Jak wskazano wyżej – Sąd Rejonowy prawidłowo jednak przyjął, że zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na to, że weksel został wypełniony przed upływem terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego.

Za całkowicie niezrozumiałe uznać należy zarzuty naruszenia przepisów art. 16 i art. 19 prawa wekslowego, które w badanej sprawie nie miały zastosowania. Ten pierwszy przepis reguluje legitymację formalną w przypadku indosu, do którego w przypadku analizowanego weksla nie doszło. Z kolei art. 19 prawa wekslowego normuje tzw. indos zastawniczy, który również nie miał miejsca w rozpoznawanej sprawie. W konsekwencji powyższe przepisy nie mogły w żaden sposób wpłynąć na ocenę podniesionego przez pozwanego zarzutu wypełnienia weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut skarżącego, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił, że weksel został wypełniony zgodnie z porozumieniem wekslowym w sytuacji, gdy nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, której weksel stanowił zabezpieczenie. Ten zarzut powiązany jest z zarzutem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

W tym miejscu wskazać trzeba, że zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w powyższym przepisie sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie „wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”, a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności [vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1966 roku, II CR 423/66, OSNPG 1967/5-6/21; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, Lex nr 80266; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18

lipca 2002 roku, IV CKN 1256/00, Lex, nr 80267]. Jak ujmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, zaś wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę. Przyjmuje się jednocześnie, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego [vide uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 roku, II URN 175/79, OSNC 1980/ 10/200; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2000 roku, III CKN 1049/99, Lex nr 51627; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2000 roku, IV CKN 1097/00, Lex nr 52624; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2000 roku, V CKN 94/00, Lex nr 52589; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 roku, IV CKN 1383/00, Lex nr 52544; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002 roku, IV CKN 859/00, Lex nr 53923; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 1050/00, Lex nr 55499; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, II CKN 817/00, Lex nr 56906; uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1316/00, Lex nr 80273]. Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 roku [I ACa 180/08, LEX nr 468598], jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne.

W okolicznościach niniejszej sprawy, w tym w świetle zarzutów apelacji, nie sposób uznać, aby doszło do naruszenia przez sąd pierwszej instancji normy prawnej zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił bowiem dowody i na ich podstawie wyciągnął trafne wnioski. Dokonana przez niego ocena dowodów została przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co czyni chybionym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

Podkreślenia wymaga, że strona pozwana formułując zarzut naruszenia wskazanych wyżej przepisów prawnych nie wskazała, jakie dowody zostały wadliwie ocenione przez sąd pierwszej instancji, ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że doszło do poczynienia ustaleń faktycznych sprzecznych z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Taka konstrukcja zarzutu powoduje, że w istocie nie poddaje się on ocenie sądu odwoławczego. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza bowiem samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może więc polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, lecz konieczne jest - przy posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi - wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy [analogicznie Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 lipca 2008 roku, VI ACa 306/08]. W rozpoznawanej sprawie zarzut sformułowany przez stronę pozwaną powyższych wymogów nie spełniał, co nie pozwoliło skutecznie zanegować przedstawionej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów, którymi były przede wszystkim dowody z dokumentów.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut strony powodowej, że Sąd Rejonowy na podstawie tak ocenionego materiału dowodowego poczynił błędne ustalenia faktyczne. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego – wszystkie fakty ustalone przez sąd pierwszej instancji znajdują oparcie w przeprowadzonych dowodach. Dotyczy to zwłaszcza faktu wypowiedzenia umowy kredytu, którego zabezpieczeniem był weksel, na podstawie którego powód dochodził

w niniejszej sprawie roszczeń w stosunku do pozwanego. W rozpoznawanej sprawie zostało wykazane, że w piśmie z dnia 8 września 2009 roku wypowiedziano P. F. jako kredytobiorcy umowę kredytu oznaczoną numerem (...) z zachowaniem 30 - dniowego terminu spłaty, o czym zawiadomiono między innymi pozwanego A. M. jako poręczyciela wekslowego. Skarżący trafnie zauważył, że wskazany w powyższym dokumencie numer umowy kredytu jest odmienny od oznaczenia umowy kredytu zabezpieczonej wekslem, która nosi numer 29/206 - (...) - /2008, jednak w okolicznościach niniejszej sprawy jest oczywiste, że wypowiedzenie zawarte w piśmie z dnia 8 września 2009 roku dotyczyło tej właśnie umowy. Do wniosku tego skłania fakt, że sam pozwany nie twierdził, że strony łączyła inna umowa kredytowa, zaś w zarzutach od nakazu zapłaty powoływał się na fakt wypowiedzenia umowy kredytu z dnia 17 stycznia 2008 roku. Z tego względu wydaje się oczywiste, że zarówno (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W., jak i pozwani traktowali pismo z dnia 8 września 2009 roku jako dotyczące właśnie umowy kredytu z dnia 17 stycznia 2008 roku pomimo innego numeru umowy wskazanego w powyższym dokumencie. Z tego względu podniesiony w apelacji zarzut pozwanego, że nie doszło do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu zabezpieczonej spornym wekslem nie zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić trzeba, że chybiony jest także zarzut naruszenia art. 491 § 1 k.c. Wbrew twierdzeniom pozwanego, bank przed wypowiedzeniem umowy kredytu nie był zobowiązany do wezwania kredytobiorcy i poręczycieli do zapłaty zaległych rat kredytu. Przepis art. 491 § 1 k.c. nie miał zastosowania do stosunku prawnego wynikającego z umowy kredytu, albowiem przepis ten reguluje instytucję odstąpienia od umowy, a nie jej wypowiedzenia. Ponadto strony umowy w sposób odrębny uregulowały w niej zasady i tryb wypowiedzenia umowy kredytowej. Z § 16 umowy wynika, że (...) S.A. mógł wypowiedzieć umowę między innymi w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności; przy czym termin wypowiedzenia umowy określono na 30 dni. W umowie nie przewidziano natomiast obowiązku wyznaczenia dłużnikom dodatkowego terminu do zapłaty zaległych rat przed wypowiedzeniem umowy kredytowej. Z tego względu bezzasadne jest stanowisko skarżącego, że możliwość wypowiedzenia powyższej umowy była uzależniona od uprzedniego upływu terminu 30 – dniowego od dnia doręczenia wezwania do zapłaty, gdyż nie znajduje ona oparcia ani w treści czynności prawnej łączącej strony, ani w obowiązujących przepisach prawnych.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia prawa materialnego oparty na twierdzeniu, że nakaz zapłaty został wydany pomimo braku zgody małżonki pozwanego na poręczenie weksla do 200000 złotych jako niezbędnej do zaciągnięcia zobowiązania finansowego o znacznej wartości. Jest znamienne, że strona pozwana nie wskazuje, jaka norma prawa materialnego została naruszona w tym zakresie przez sąd pierwszej instancji. Sąd Okręgowy w pełni podziela natomiast stanowisko Sądu Rejonowego, że z przepisów art. 36 i 37 k.r.o. w brzmieniu obowiązującym od chwili nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych ustaw (Dz. U. numer 162, poz. 1691) wynika, że zgoda małżonka jest konieczna tylko dla dokonania czynności wymienionych enumeratywnie w art. 37 k.r.o., które nie obejmują poręczenia wekslowego. Bez znaczenia w tej mierze pozostaje, czy to poręczenie wekslowe stanowi czynność zwykłego zarządu czy przekracza ten zakres, albowiem ustawodawca nie posługuje się obecnie powyższym kryterium dla ustalenia czynności, dla których konieczna jest zgoda drugiego małżonka. W tym stanie rzeczy powyższy zarzut również nie zasługiwał na uwzględnienie.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, sąd odwoławczy uznał rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku w pełni prawidłowe, co uzasadnia oddalenie apelacji wniesionej przez pozwanego.

Kierując się powyższymi przesłankami na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.

Biorąc pod uwagę, że apelacja powoda została w całości oddalona, strona powodowa powinna zwrócić pozwanemu całość poniesionych przez nich kosztów postępowania przed sądem drugiej instancji. Koszty te wyniosły kwotę 600 złotych, na którą składało się wyłącznie wynagrodzenie radcowskie ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt. 1 w związku

z § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2003 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu [Dz. U. Nr 163, poz. 1349].

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w punkcie II sentencji.